

๒๑

วิ ธี แ บ่ ง แ ย ก บุ ค ค ล

บุคคลไม่ได้เป็นคนเลวเพราะชาติ
ไม่ได้เป็นผู้ประเสริฐเพราะชาติกำเนิด
แต่เป็นคนเลวทรามเพราะกรรม
เป็นผู้ประเสริฐก็เพราะกรรมเท่านั้น

วิธีแบ่งแยกบุคคล

๒๔๕

การศึกษาวิชาความรู้ในทางธรรม เป็นกรณียกิจที่ควร
ทำไปควบคู่กับภารกิจในชีวิตประจำวัน เพราะคำสอนของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิต
เป็นความรู้ที่ทำให้พ้นทุกข์ เพราะเป็นปัญญาบริสุทธิ์ที่เกิดจาก
ใจหยุดนิ่ง ไม่ใช่เกิดจากการนึกคิดค้นคว้า แต่เป็นความรู้ที่เกิด
จากการรู้แจ้งเห็นจริงในทุกสิ่ง ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่ควรศึกษา
อย่างยิ่ง เพราะยิ่งศึกษาก็ยิ่งรู้แจ้ง ยิ่งรู้แจ้งก็ยิ่งอยากทำตนให้
บริสุทธิ์ จะได้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะจากพญามาร ซึ่งการ
ศึกษาธรรมะจะให้ซาบซึ้ง และเห็นถูกต้องร่องรอยตรงไปตาม
ความเป็นจริงนั้น ต้องอาศัยใจที่หยุดนิ่งที่เกิดจากการเจริญ
สมาธิภาวนา ก็จะทำให้ได้ทั้งความรู้ ได้ทั้งความสุข และ
ความบริสุทธิ์ไปพร้อมๆ กัน

มีวาระพระบาลีใน อังคุตตรนิกาย ขุททกนินบาต ว่า

“น ชจุจ วสโล โหติ น ชจุจ โหติ พุราหุมนโณ
กมมุนา วสโล โหติ กมมุนา โหติ พุราหุมนโณ

บุคคลไม่ได้เป็นคนเลวเพราะชาติ ไม่ได้เป็นผู้ประเสริฐ
เพราะชาติกำเนิด แต่เป็นคนเลวเพราะกรรม เป็น
ผู้ประเสริฐก็เพราะกรรมเท่านั้น”

วิธีแบ่งแยกบุคคล

๒๕๐

กรรมเป็นเครื่องจำแนกสัตว์โลกให้แตกต่างกัน การแบ่งแยกเชื้อชาติ ศาสนา หรือเผ่าพันธุ์ เป็นเรื่องที่มนุษย์คิด และแบ่งแยกกันขึ้นมาเอง แต่การทำความดีหรือความชั่วนั้นเป็นตัวแบ่งแยกอยู่แล้ว บางคนอยู่กับหมู่คณะที่มีแต่คนดี แต่หากไม่รักในการฝึกฝนตนก็อาจเป็นคนพาลได้ ดังนั้นพฤติกรรมหรือการกระทำจึงเป็นตัวแบ่งแยกที่สำคัญ บางคนเกิดในสังคมที่ด้อยโอกาส ขาดโอกาสที่ดี ทั้งเรื่องความเป็นอยู่ และการศึกษา ไม่ได้อยู่ในปฏิรูปเทศ แต่ถ้ามีใจใฝ่ดี ย่อมสามารถทำตนให้เป็นบัณฑิตได้ การทำความดีหรือความชั่ว นอกจากจะเป็นตัวแบ่งแยกบุคคลแล้ว ยังเป็นสิ่งที่ทำได้ไม่มีขีดจำกัดอีกด้วย เช่นเราสามารถยกตนเองให้สูงขึ้นด้วยการทำแต่กุศลกรรมให้ยิ่งๆขึ้นไป หรือไปทำบาปอกุศลก็ได้ ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับตัวของเราว่าจะเลือกเดินเส้นทางใด

สมัยก่อน ในชมพูทวีปมีการแบ่งกลุ่มคนออกเป็น ๔ ชนชั้น ได้แก่ กษัตริย์ พราหมณ์ แพศย์ และศูทร กษัตริย์เป็นกลุ่มที่ใช้ความสามารถของตนในการบริหารบ้านเมือง เป็นชนชั้นที่ได้รับการยอมรับนับถือว่า เป็นชนชั้นสูงในสมัยนั้น ต่อมาคือกลุ่มที่เป็นผู้นำทางด้านศาสนา เป็นที่พึ่งทางใจ เป็นผู้ประกอบพิธีกรรมต่างๆ เรียกว่าพราหมณ์ กลุ่มที่ ๓ เป็นกลุ่ม

วิธีแบ่งแยกบุคคล

๒๕๑

ที่ประกอบอาชีพทำมาค้าขาย หรือขนถ่ายสินค้าจากเมืองหนึ่ง ไปสู่อีกเมืองหนึ่ง กลุ่มนี้เรียกว่าแพศย์ กลุ่มสุดท้ายเป็นพวก ใช้กำลังกายในการทำงาน โดยใช้เรี่ยวแรงของตนแลกกับการ เลี้ยงชีพ เพื่อให้ได้ข้าวปลาอาหารมาหล่อเลี้ยงตนเองและ ครอบครัว เรียกกันว่า คูทร

ทั้ง ๔ ชนชั้นหรือ ๔ วรณะนี้ พราหมณ์ถือว่าตนเอง เป็นวรรณะประเสริฐ ที่เชื่อมระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ถือว่า พวกตนเท่านั้นที่จะสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตให้สูงขึ้นได้ จนถึงระดับที่บริสุทธิ์หลุดพ้น เข้าสู่ดินแดนของพระเจ้าได้ หาก ผู้ใดได้ปฏิบัติตามหลักศาสนาของพราหมณ์แล้ว จะได้ไปอยู่กับ พระเจ้าของตน ส่วนในทางพระพุทธศาสนา พระลัมลัมพทุธ- เจ้าทรงตรัสไว้ว่า ความสะอาดบริสุทธิ์ความดีงามของคนนั้น ไม่ได้ขึ้นกับชนชั้น แต่ขึ้นกับความประพฤติหรือการกระทำ ซึ่งมี กล่าวไว้ในอัสสลายนสูตร ความว่าด้วยเรื่องการลบล้างวรรณะ ๔ ของพราหมณ์

มีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสมัยพุทธกาลว่า ในอดีตพวก พราหมณ์มีการโต้ว่าตี โดยเอาคนมีฝีมือมาก มีปัญญา มากโต้แย้งแข่งขันกัน ใครชนะก็ถือว่า ลัทธิของตนเป็นเลิศ แต่เมื่อพระพุทธศาสนาอุบัติขึ้น เหล่าพราหมณ์ทั้งหลายต่างรู้ว่า

วิธีแบ่งแยกบุคคล

๒๕๒

หลักธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นเป็นเลิศ แต่เพื่อจะดำรงลัทธิความเชื่อของตนไว้ ก็ส่งผู้มีปัญญาไปโต้ว่าทะกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

*สมัยหนึ่ง เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน อารามของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ใกล้เมืองสาวัตถี สมัยนั้นมีพราหมณ์เดินทางมาจากแคว้นต่างๆ ประมาณ ๕๐๐ คน ได้พักอาศัยในเมืองสาวัตถี คิณนั้น พวกพราหมณ์คิดกันว่า พระสมณโคดมนี้ทรงบัญญัติความบริสุทธิ์เกี่ยวกับบรรณะทั้ง ๔ ว่า เป็นผู้เสมอกันด้วยการกระทำ ความบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับบรรณะ แต่อยู่ที่การกระทำเท่านั้น ใครหนอพอจะสามารถโต้ตอบกับพระสมณโคดมได้

สมัยนั้น มาณพชื่ออัสสลายนะอาศัยอยู่ในเมืองสาวัตถี แม้มีอายุ ๑๖ ปี ก็ยังโง่ครึ้มเหมือนนักรบวช ซึ่งทำมาตั้งแต่เด็ก เขามีลักษณะพิเศษ คือ เฉลียวฉลาด มีสติปัญญามาก เป็นผู้เรียนจบไตรเพท ทั้งคัมภีร์นิฆนฺต และคัมภีร์เกฏฺฐกะ อีกทั้งอักษรศาสตร์ ได้แก่ คัมภีร์อิติหาสะ เป็นต้น เป็นผู้เข้าใจตัวบทเข้าใจไวยากรณ์ ชำนาญในคัมภีร์โลกายตะ และตำราทำนาย

วิธีแบ่งแยกบุคคล

๒๕๓

มหาปรีศลักษณะ ซึ่งความรู้เหล่านี้อยู่ในคัมภีร์ของศาสนาพราหมณ์ ถือว่าเป็นวิชาการชั้นสูง พวกพราหมณ์หรือผู้มีวรรณะสูงเท่านั้นที่จะได้ร่ำเรียน และหากผู้ใดเรียนจบ ก็จะได้รับการยกย่องนับถือจากมหาชนมากเป็นพิเศษ

พวกพราหมณ์ตัดสินใจส่งอัสสลายนมาณพไปได้ว่าทะกับพระลัมมาลัมพุทเจ้า ซึ่งมาณพก็ไม่ค่อยจะมั่นใจและไม่ค่อยเต็มใจนัก แต่เมื่อพวกพราหมณ์ลงมติกันเช่นนั้น จึงจำเป็นต้องไป เขาได้ทูลถามพระลัมมาลัมพุทเจ้าว่า พระพุทองค์ทรงคิดอย่างไรกับคำกล่าวที่ว่า พราหมณ์เป็นวรรณะที่ประเสริฐ วรรณะอื่นเลวหมด พราหมณ์นี้บริสุทธ์ ผู้ไม่ใช่พราหมณ์ชื่อว่า เป็นผู้ไม่บริสุทธ์

พระลัมมาลัมพุทเจ้าตรัสตอบว่า ถ้ากษัตริย์ พราหมณ์ แพศย์ หรือศูทร ยังมีการฆ่าสัตว์อยู่ มีการลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม กล่าวคำเท็จ และดื่มสุราเมรัย แม้ตายไปย่อมไปเกิดในอบาย เกิดในทุคติ วินิบาต นรก ไม่มีทางบริสุทธ์ได้แน่นอน ในทางตรงกันข้าม หากวรรณะทั้ง ๔ นี้ ไม่ว่าจะอยู่ในวรรณะใดก็ตาม เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เป็นต้น หลังจากตายไปแล้ว ย่อมเกิดในสุคติโลกสวรรค์เช่นเดียวกันหมด ดังนั้นคนเราไม่ใช่ประเสริฐด้วยวรรณะแต่อย่างใด แต่จะประเสริฐหรือตกต่ำด้วยกรรม คือ การกระทำของตนเพียงผู้เดียว

วิธีแบ่งแยกบุคคล

๒๕๔

ในที่สุดมาณพได้กล่าวทูลยกย่องพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า พระองค์เป็นผู้ประเสริฐ หลักธรรมของพระองค์นั้นดีแล้ว จึงประกาศตนเป็นอุบาสกตลอดชีวิต ถือพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด นี่เป็นตัวอย่างหนึ่งว่า คนเรานั้นจะทำความดีจะเป็นคนดี หรือบริสุทธิ์หลุดพ้นได้ มิใช่ขึ้นอยู่กับชาติตระกูล หรือว่าชนชั้นวรรณะแต่อย่างใด แต่ขึ้นอยู่กับกระทำความดีของตนเองเท่านั้น

อัสสลายนสูตรที่กล่าวมานี้เป็นเครื่องยืนยันว่า ชาติกำเนิดไม่ได้เป็นเครื่องพิสูจน์ว่า คนที่เกิดในวรรณะสูงๆ มีผู้คนยกย่อง จะมีชีวิตทั้งภพนี้ภพหน้าประเสริฐกว่าชนวรรณะต่ำแต่อย่างใด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกระทำความดีของชนเหล่านั้นว่า ประพฤติตนเป็นคนดี เพิ่มเติมบุญกุศล หรือพอกพูนบาปอกุศลให้กับตน

ดังนั้น เมื่อเราได้โอกาสเกิดมาเป็นมนุษย์ มาพบพระพุทธศาสนา วิชาธรรมกาย ซึ่งเป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่งของการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร จึงควรที่จะใช้วันเวลาที่มีค่านี้ ล้างสมบุญกุศล ทำตนให้มีคุณค่าที่สุด ด้วยการทำความดี เพราะค่าของคนอยู่ที่ผลของการทำความดี

ความดีในตัวของเราเท่านั้น จะทำให้เราเป็นคนมีคุณค่า ยิ่งถ้าเราปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงพระธรรมกายได้เมื่อไร ตัวเราจะ

วิธีแบ่งแยกบุคคล

๒๕๕

มีค่ามากที่สุด จะเป็นสิ่งที่พึงได้ทั้งแก่ตนเอง และสรรพสัตว์อีกมากมายนับไม่ถ้วน เพราะการเข้าถึงพระธรรมกายไม่จำกัดด้วยเชื้อชาติ ศาสนา หรือเผ่าพันธุ์ ถ้าบุคคลใดตั้งใจปฏิบัติตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำได้สั่งสอน ย่อมเข้าถึงได้เหมือนกันหมด ความแตกต่างทั้งหลายจะมลายหายสูญไป เหลือไว้แต่ความเหมือนกันในกายธรรม ที่ทุกคนมีความคิด คำพูด และการกระทำเหมือนๆ กัน มีความรักและปรารถนาดีต่อกันอย่างแท้จริง ดังนั้นให้พวกเราทุกคนหมั่นปฏิบัติธรรม ทำให้บริสุทธิ์หยุดนิ่งกันเป็นประจำ จะได้เข้าถึงความเหมือนกัน คือ เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในกันทุกๆ คน

